

σύγχασαν ὀλίγον, ἰδόντες μάλιστα τὴν διαχυθεῖσαν ἐλαφρὰν ὠχρότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης. Σμικρὸν ὅμως κατὰ σμικρὸν οἱ φόβοι αὐτῶν διεσκιεράσθησαν, διότι ἡ νεάνις ἐβίαζε, ἐκντὴν νὰ φαίνεται ζωηρά, ἐνῶ ἐνδοθεν ἡ δυσθυμία της καὶ ἡ παράδοξος αὐτῆς ἀσθένεια ἐπετεινόντο.

Ὁ Πέτρος ἤμεραν τινά, μετὰ μεσημβρίαν, λαβὼν τοὺς χρωστῆρας καὶ τὰ χρώματά του, ἠθέλησε, μόνος καὶ ὑποῦδενός ἐνοχλούμενος, νὰ ποπερατώσῃ τὴν καλύβην τοῦ φύλακος τοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου πυροβόλου, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἐκάθητο καὶ ὁ γέρον φύλαξ σταυροπόδι, ὡς εἰθισται τοῖς Τούρκοις, ἔρρων τσιμπούκι.

Ὁ γέρον φύλαξ ἀπέθανεν ἤδη, ἀλλ' ἡ εἰκὼν του μένει ἀνηρτημένη ἐν κερφενεῖα Ὀθωμανοῦ, ἀπέναντι τοῦ Τζουμαγιά-Τζαμιεῖ.*

Ὁ Πέτρος ἀνῆρχετο τὸν λόφον, κεκλιμένῃ ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος, ὅτε, ὡθὸς πρὸ τινος βράχου, ἤκουσε στεναγμὸν βαθύ, ὡσεὶ ἀνθρώπου ἐν βαθυντάτῃ ἀθυρίᾳ εὐρισκομένου.

Πλησιάζει ἀθουότως καὶ παρατηρεῖ ὀπισθεν αὐτοῦ γυναῖκα ἔχουσαν τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ κλαίουσαν.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις; τί σοῦ συνέβη; ἐρωτᾷ αὐτὴν μετὰ συμπαιθείας.

Ἡ γυνὴ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἐντρομος καὶ οἶονεὶ ἠλεκτρισθεῖσα. Ὁ ἐνόμισέ τις ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη συνετάραξεν αὐτὴν ὀλοκλήρως.

Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Πέτρου, ἀναγνωρίσκοντος ἐν αὐτῇ τὴν Χαληλιέ, τὴν θυγατέρα τοῦ γέροντος μπέη!

Ἡ νεάνις ἔμεινεν ἀναυδός, τεταραγμένη, καὶ προσήλωσε τὸ δακρυόεν αὐτῆς λάμπον βλέμμα ἐπὶ τὸν νεανίαν.

— Τί ἔχεις; διατί κλαίεις; ἤρώτησεν αὐτὴν ἐκ νέου μετὰ στοργῆς ὁ νεαρός ζωγράφος.

— Ἐγὼ . . . ἀπακρίθη ἡ κόρη, τραυλίζουσα καὶ ἐρυθριῶσα.

— Συνέβη τι λυπηρὸν; . . . Διατί εἶσαι ἐδῶ μόνη; . . . ἂν δὲν εἶσαι καλά, πήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν . . . μὴ γίνεσαι παιδί . . .

— Ἄν ἤξεύρις λοιπὸν; ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἐγερθεῖσα.

— Τί; ἤρώτησεν ἐκπληκτός καὶ περίφοβος ὁ νεανίας.

— Ἀχ! Γκιουόρ! ὑπέλαβεν ἡ Χαληλιέ.

Καὶ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ γκιουόρ ὑπῆρχε τόση ἐκπληξίς, τόση γλυκύτης!

Ἐάν ἡ δυστυχὴς κόρη ἀνεγίνωσκε μυθιστορίας, θὰ εὕρισκεν ἴσως λέξεις καὶ φράσεις καταλλήλους νὰ ποτεῖνῃ πρὸς τὸν πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον νεανίαν ἄλλα τούτων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχε γνῶσιν. Ἦτο ἀμαθὴς, ἀφελὴς, ἀπλή. Ἡ μόνη λέξις, ἣτις ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη της, ἦτο νὰ καλέσῃ αὐτὸν γκιουόρ.

Γκιουόρ! ἐπίθετον ἄλλοτε καταφρονητικὸν καὶ μεστὸν ὕβρεως, ἀλλὰ, προῖοντος τοῦ χρόνου, ἀπολέσαν τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ σημασίαν, ἐν τῷ στίματι τῶν γυναικῶν ἰδίως.

— Πῶς! μ' ἐπιπλήτεις; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληκσόμενος.

— Ἀχ! διατί μὲ ἀφῆρεςες τὴν ἡσυχίαν; . . . διατί μὲ κάμνεις νὰ κλαίω; . . . διατί, ὅταν σὲ βλέπω, αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν πλήρη παραχῆς, διατί, ὅταν σὲ χάνω, λυποῦμαι καὶ στεναίζω; . . .

— Τί λέγεις; ἀνέκραξε θυροβηθεὶς ὁ νεανίας.

— Ἀχ! εἶσαι κακός, διότι πολὺ κακὸν μὲ προξενεῖς . . . Σὺ ἤμπορεῖς νὰ φαιρέσῃς ὅ,τι ἔχω ἐδῶ μέσα, ἐδῶ! . . . προσέθηκε, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰς τὴν καρδίαν. Ἀκουσε πῶς κτυπᾷ! . . .

Ὁ Πέτρος τότε πρῶτον εὕρισκετο ἀπέναντι τοιαύτης σκηνῆς. Ἡ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν μεγάλη κλίσις του αὐδέποτε τῷ ἔδωκε καιρὸν νὰ τενίσῃ πρὸς γυναῖκα.

— Εἶσαι κακός, κακός, κακός! ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, θέλω νὰ σὲ βλέπω, θέλω νὰ σὲ ἀκούω, εἶπεν ἡ νεάνις, ἐτοιμαζομένη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, μετὰ τὴν πλήρη παιδικῆς ἀφελείας ἐξομολόγησιν τοῦ διαβιβρώσαντος αὐτὴν πάθους.

— Ἡ καλὴ κόρη! ἐψιθύρισε, συγκεκριμένως ὁ Πέτρος.

Ἡ Χαληλιέ, ἀπομακρυνομένη, ἔστρεψε συχνά τὴν κεφαλὴν καὶ προσμεριδία ἀγγελικῶς τῷ νεανίᾳ.

Ἐπειτα ἐν ὀρμῇ ἀκατανσῆτω, ἐπαναστρέψασα δραμαίᾳ καὶ περιβάλλουσα τὸν νεανίαν:

— Ὅχι γείνης καλός; Ὅχι μὲ παρηγορήσῃς, ἀδελφέ μου; τῷ λέγει. Ἄν εἶσαι ἀδελφός μου, ὅπως καὶ τοῦ Ἀχμέτ; . . . Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ὡς ἐκεῖνος . . . ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἐκείνου . . . Τί ὠραῖος ποῦ εἶσαι! . . . Γείνου λοιπὸν καλός ὅσον εἶσαι καὶ ὠραῖος.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ νέα ἐτράπη καὶ πάλιν εἰς φυγὴν, κατερχομένη τὸν λόφον.

— Δυστυχῆ Χαληλιέ! . . . Δυστυχῆ Πέτρο! . . . ἐψιθύρισε ὁ νέος, σταυ-

ρώσας τοὺς βραχίονας καὶ βλέπων αὐτὴν ἀπομακρυνομένην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀποπεράτωσις τῆς εἰκόνης τοῦ φύλακος ἀνεβλήθη εἰς ἄλλην ἡμέραν.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

A. ΕΝΥΛΛΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

«Λαλοῦσι πολλοὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἐπὶ μακρὸν, οὐχὶ κατὰ πεποιθῆσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ἐπίδειξιν γνώσεων, ἔλεγε προχθὲς σίφρων βουλευτής. — Εὐτύχημα θὰ ἦτο τοῦτο, ἀπεκρίνατο ἕτερος βουλευτής εὐφυῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς πολλοὶ λαλοῦσιν, ὅπως ἐπίδειξωσιν ὅσα ἀγνοοῦσι καὶ ταῦτα εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα.»

* *

Φιλόστοργος μήτηρ ἐξήγει εἰς τὸ τέκνον της τὰς λεπτομερείας ὠραίας εἰκόνης τῆς Ἰουδῆ φουερούσης τὸν Ὀλοφέρνην ἐν τῇ εἰκόνι ἐφαίνετο καὶ ἀγγεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκαίοντο ἀρώματα: — Τί καίει αὐτοῦ μέσα, μητέρα; ἠρώτησεν ὁ μικρός. — Παιδί μου, ἀπεκρίνατο ἡ μήτηρ μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, σκόρι τῶν κουρουπιῶν.

* *

Ὀθωμανός τις δεικνύων πρὸς Γάλλον ὠρολόγιον κωδωνοστασίου τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ τὴν ὥραν. Ὁ Γάλλος οὐχὶ ἐκ τῆς γλώσσης, ἀλλ' ἐκ τῶν νευμάτων, ἐννοήσας τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀπεκρίνατο αὐτῷ: Cinq heures. Τότε ὁ Ὀθωμανός ἤρξατο ὀργίλως ὑβρίζων καὶ ἀπειλῶν τὸν Γάλλον διαβάται παρεμβάντες προέλαβον τὴν ῥῆξιν καὶ γινώσκοντες ἀμφοτέρως τὰς γλώσσας ἐξήγησαν τὴν ἀφορμὴν. Ὁ Ὀθωμανός ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ Γάλλος λαλῶν τὴν τουρκικὴν τῷ εἶπε σενκιόρ, ὅπερ σημαίνει περὶ ὅς εἶσαι, ἐν ἄλλοις λόγοις: δὲν βλέπεις, ἀλλ' ἐρωτᾷς;

* *

Ὁ ζωγράφος Λοαγιέν, εὐρισκόμενος ἐν Πατρουπόλει, ἐπεφορτίσθη παρὰ τοῦ αυτοκράτορος Πιχύλου Α'. νὰ ζωγραφίσῃ εἰκόνα παριστώσαν τὰς δώδεκα ὥρας τῆς ἡμέρας ὀργουμένης περὶ τὸ ἄρμα τοῦ Ἡλίου. Εὐγενῆς τῆς αὐτῆς, βλέπων αὐτὸν ἐργαζόμενον, ἀφοῦ προσεκτικῶς παρετήρησε μίαν τῶν ὥρων, εὐρισκομένην ἐπὶ ἐδάφους μᾶλλον μακροκρουσμένου τοῦ τῶν ἄλλων, εἶπε πρὸς τὸν ζωγράφον: «Εἶναι τελεία ἡ εἰκὼν, κύριε! ἀλλὰ μοὶ ἐπιτρέψατε μίαν μικρὰν παρατήρησιν; Βλέπω μίαν ὥραν μικρο-

* Νὰ ὅς Παρρασκευῆς, κατὰ λέξιν. Εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ φέρεται ὅτι ὁ καὶ ὁ αὐτός, πρὶν γέννη Γκιουόρ, ἦτο ἐκκλησία τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν τῇ Ἀλώσει τῆς Φιλίππου λέγεται ἐν ἐπιτάσει, ὅτι δὲν ἔστι ὁ Θεός.

τέραν τῶν ἄλλων, ἐνῶ αἱ ὠραι εἶναι πᾶσαι ἴσαι.—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Δραγινὲν μετ' ἄκρας σοβαρότητος, ἔχετε πληρέστατα δίκαιον· ἀλλ' αὐτὴ περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ἐμιλεῖτε δὲν εἶναι ἐλόκληρος, εἶναι ἡμίσεια ὦρα.» Ὁ παρατηρητὴς ἔκαμε νεῦμα ἐπιδοκιμασίας καὶ ἀπῆλθε λίαν εὐχρησιμοποιήσας ἐξ ἑαυτοῦ.

* *

«Τζῶν, ἔλεγεν Ἄγγλος τις πρὸς τὸν ὑπηρετὴν σου, πρέπει νὰ φύγω αὐριον προῦ εἰς τὰς πέντε· μὴ λησμονήσης νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἐξυπνήσης εἰς τὰς τέσσαρας.—Ὁ Μιλῶρδος θὰ ἔχῃ λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ σημάη τὸν κώδωνα εἰς τὰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν.»

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'

Αἶνιγμα — αἶμα — αι — νά

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'

Ὁ ὅμοιος

Πρῶτος ἔλυσεν ἀμφότερα τ' ἀνωτέρω αἰνίγματα ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

εἰς ἂν ὅμως δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὸ ὑποσχεθὲν βραβείον διότι δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ τὸν ἔχω-

μεν ἡμέτερον συνδρομητὴν, ὡς ἐκ τούτου μεταβαίνομεν εἰς τὸν δεύτερον.

Δεύτερος ἔλυσεν ἀμφότερα τὰ αἰνίγματα ἡ δεσποινίς

ΕΙΡΗΝΗ Θ. ΓΚΙΚΑ

εἰς ἣν ἀποστέλλομεν σήμερον τὸ δῶρον. Κατόπιν ἔλυσεν αὐτὰ ὁ κ. Εὐθύμιος Π. Ἀγγελῆς. Αἱ κυρίαι Χρυσούλα Χρ. Ἀντωνοπούλου, Ἀφροδίτη Ζωγράφου, Ἑλένη Γορτυνίου, Χαρίκλεια Μαλοκίνη, καὶ ἡ κ. Εἰρήνη Φουστάνου.

Οἱ κ. κ. Νικολ. Ἰγγλέσης, Γ. Βόμβας ὑπάλλ. Ὑπουργ. Ναυτικῶν, Ἀναστ. Παρασκευόπουλος, Α. Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Σ. Σταματόπουλος, Μ. Θ. Σιγάλας καὶ ὁ κ. Κ. Τσουνουκόπουλος.

Μόνον τὸ ΣΤ. ἔλυσεν

Αἱ κ.κ. Εὐγενία Χωματιανοῦ. Χαρίκλ. Πανταζῆ καὶ Ἑλένη Κολποδίνου.

Οἱ κ. κ. Ἰωάννης Δελάκης, Ε. Κοπανίτσας, ΑΚαρτέσιος, Δ. Παναγιωτίδης, Ηλ. Ἀθανασόπουλος, Δ. Ρωμαῖδης, Ιω. Φαράς, Ν. Συναδινός, Α. Χ. Μερβαχίτης, Δ. Βερνίκης, Εὐγ. Λάντης, Δ. Κ. Σακελαρόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'

Εἶμαι τίποτε κ' ἐν τούτοις δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι [ὑπάρχοι.] Εἰς ἐρήμους καὶ εἰς ἀντρα φιληγένοι κατοικίαν. Τῶν σφῶν εἶμαι γνωρίμη καὶ ἔχθρα τῆς αἰ- [πρασίνης.] Εἰς σχολὴν σφῶν ἀρχαίων ἐγὼ ἤκαν ἡ κυρία. Οὐδέεις πώποτε μὴ εἶδε, ἀλλὰ καὶ οὐδέεις μ' ἀ- [κούει.] Πλὴν τῆς τύχης, ἥτις μ' ἔχει εἰς τὸν κόσμον [τούτον φέρει,

Νόμος ἔρσειν, αἰμίως ἢ πτωχὴ νὰ ἀποθνήσκω, Καὶ ἄπλῶς τὸ ὄνομά μου ἂν νὰ εἴπῃ τις θαλάσῃ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'

Ἄν ζῆτῆς, φίλε, νὰ μ' εἴρῃς, εἰς τὰς χεῖρας [μὴ κρατεῖς.] Εἰς τὰς χεῖρας σου δὲν εἶμαι, ὅ! ἀκεῖ μὴ με [ζῆτῆς.] Τῶν ἰδιοτροπιῶν σου ἐγὼ εἶμαι ὁ ναός, Ἀλλὰ καὶ τοῦ λογικοῦ σου ἐγὼ εἶμαι φωνεῖς,

Ὅτι εἶμαι εἰς τοὺς ἀνδρας ἀνασά των ἢ καλλί, Τούτο καὶ φρονεῖν, καὶ λέγουσιν, καὶ κηρύττουσι [πολλοί.] Ὅπου ἄνεμος μὲ φέρει, ὅπου θέλω νὰ διαθῶ, Καὶ αὐτοὺς μαζὶ μου φέρω καὶ μαζὶ μου τὴν [τραδῶ.]

Πλὴν ἔς τὰς τρυφεράς γυναῖκας ἄλλος ἔχει τὴν [αρχήν.] Ἡ καρδία βασιλεύει, καὶ ὡς δούλην τὴν πτω- [χίαν] Μὲ ἀφίνουσιν, καὶ ὡς ἀκεῖνος μόνον μ' ἔχουσιν στο- [λισμοῦ,] Καὶ μ' ἐνδύουσιν μ' ὅ,τι φησίουσιν φθάνει νὰ ἴναι [τοῦ σαρκεῦ.

Παίζομεν, ἂν θέλῃς, γῆρα καὶ ὀλίγον τὴν κρυ- [ψτόν.] Εἰς τὴν κόμην σου, φιλότατε, νὰ κρυφθῶ ἀπο- [κοτῶ.] «Νά με! νὰ με!» σοῦ φωνάζω· τρεῖς τῶρα [νὰ μ' εἴρῃς.] Φάξι, φάξι, ζήτησέ με, κάμε ὅ, τι εἴμπορῆς!

Πρόσεξ' ἕμωσ! ἔχει τρεῖλες! ἔχει νὰ πηλοκοπιᾷ- [της!] Μὴ ἀπ' τὴν πολὺν τὸν κόπον κινδυνεύσης νὰ με [χάσῃς]

Τῷ πρώτῳ λύτῃ ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἀμφότερων τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὁ Παρθειῶν διορεῖται ὠραίαν καμέλιαν ἐντὸς γάστρας ἐκ πορσελάνης.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ

Τιμάται ὁρ. 5

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἔτησίαν ἢ τουλάχιστον ἑξαμηνιαίαν

συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ